

Jernej Popotnik:

Zlati grad.

Teci, konjič, teci, na njem jaše Minko, Minko
može mlad!

Tam gozdovi mračni, v njem je zlati grad, t'akaj
jaše Minko, Minko može mlad.

Zlati grad pa straži kača, kača strašen zmaj.
Njo ubil bo Minko, prišel v zlati grad.

Grad prelepi poln demantov, kamor sežejo oči.
Grad prelepi poln sijaja, da oslepil bi oči.

V njem kraljičica domuje, jasna, mila in svetla.

V njem kraljičica zdihuje, joj, sredi zlata in
srebra.

V njem kraljičica si pravi: Kakó bi srečna jaz
bilà, da rešil kdo bi mene iz grada, iz grada tega hu-
dega. Da našel bi junak se mladi, ki zmaja bi ubil,
ki prišel bi do mene v gradu, otel me suženjstva.
Zlató, srebro iz grada — vse njegovo bi biló. Njegovo
srce čisto, srce kraljičice.

Zlati grad se smeja Minku — — —

Teci, konjič, teci, na njem jaše Minko, Minko
junak mlad!

A. Čadež:

Dostojna obleka.

Mala Lojzika pristopi nedeljo popoldne k materi
pa ji zašepetne na uho: »Kako je danes Majda grda,
ko ima samo pol obleke! Rokavov nima, pa njen